

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **M. D.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2016, č. j. KUJI 1828/2016, sp. zn. OOSČ 22/2016 OOSC/6,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 11. 1. 2016, č. j. KUJI 1828/2016, sp. zn. OOSČ 22/2016 OOSC/6, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 23. 11. 2015, vypraveno dne 24. 11. 2015, č. j. DOP/45497/2015/1239/2015-bdín, a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

Rozhodnutím orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto tak, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 21. 1. 2015 v 14:57 hodin, na dálnici D1 v km 160 ve směru jízdy na Brno, k. o. Velká Bíteš, jako řidič osobního vozidla, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy na dálnici o 55 km/h, když mu Policií ČR, silničním rychloměrem PolCam PC 2006, byla naměřena rychlost jízdy 163 km/hod. Po odečtu tolerance měřícího zařízení tak jel rychlostí 158 km/hod, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy na dálnici o 28 km/h.

Podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen „zákon o přestupcích“), byla žalobci uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500 Kč. Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobce předně namítá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonné, neboť skutkový stav nebyl řádně zjištěn, když ve věci zůstaly důvodné pochybnosti, zda byl rychloměr kalibrován. Dle žalobce z obsahu návodu k obsluze použitého rychloměru, který žalobce přikládá k žalobě, vyplývá, že pokud dojde k výměně pneumatik, dojde ke změně metrologických vlastností rychloměru a tento musí být znovu kalibrován. Lze přitom předpokládat, že v době mezi ověřovací zkouškou (16. 10. 2014) a dnem spáchání údajného přestupku (21. 1. 2015) došlo k výměně pneumatik z letních na zimní. Správní orgán se s námitkou výměny pneumatik pokusil s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, vypořádat úvahou, že žalobce napadá shodnost provozních podmínek v době kalibrace měřícího zařízení a v době samotného měření a případný vliv rozdílných provozních podmínek v době kalibrace měřícího zařízení a v době samotného měření je kompenzován odečtením odchylky 3 % z naměřené rychlosti. S tímto však žalobce nesouhlasí, neboť nenamítal rozdílné provozní podmínky, ale provedení změny stanoveného měřidla. K prokázání výměny pneumatik žalobce navrhoval vyžádat jako důkaz písemné vyjádření provozovatele měřícího vozidla o výměně pneumatik a návod k obsluze, přičemž tyto byly ze strany správního orgánu prvního stupně odmítnuty, neboť měl za to, že námitky žalobce jsou pouze ničím nepodložené spekulace a žalobce nepředložil žádné důkazy o tom, že by měření mělo být provedeno nesprávně. K tomu žalobce namítá, že řízení o přestupku je ovládáno zásadou vyšetřovací, kdy důkazní povinnost leží na správním orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Dle žalobce postačí při jednání u soudu, aby prokázal, že na policejním vozidle byly pneumatiky vyměněny, neboť správní orgány nezprostitly žalobce obvinění jenom proto, že toto nebylo prokázáno.

Dále žalobce navrhoval provést jako důkaz znalecký posudek videozáznamu z rychloměru, neboť dle návodu k obsluze nesmí obsluha v průběhu měření používat funkci ZOOM. Žalobce pojal podezření, neboť mu na místě policisté sdělili, že i když funkci ZOOM použijí, není to poznat, nezkoumá-li video znalec. Správní orgán však důkaz odmítl provést pro jeho nadbytečnost a námitku žalobce vůbec nevypořádal.

Stejně tak žalobce nesouhlasil s postupem správního orgánu prvního stupně, když odmítl provést důkaz vyjádření výrobce rychloměru, zda podhuštění předních gum vozidla s rychloměrem může zkreslit naměřenou rychlost, neboť si žalobce povšimnul, že na vozidle byly přední gummy měkké. Úlohou správního orgánu tak bylo se s touto námitkou přezkoumatelným způsobem vypořádat nebo provést dokazování.

Žalobce je dále názoru, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonný pro rozpor s § 77 zákona o přestupcích, neboť jednoznačně stanoví obligatorní náležitosti výroku o vině z přestupku, kterým je mj. i údaj o formě zavinění. Tento však ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentuje, kdy tato vada má vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23). Žalobce pak má za to, že taková vada má nepříznivý vliv na právní sféru žalobce, neboť nelze vyloučit např. liberalizaci bodového systému, kdy by mohl být bodový systém upraven tak, že by se do bodového hodnocení zaznamenávaly body jen za úmyslně spáchané přestupky. Rovněž nelze vyloučit, že žalobce bude v budoucnu účastníkem jiného řízení o dopravním přestupku, kdy příslušný správní orgán bude při výměře sankce hodnotit též osobu žalobce z hlediska jeho předchozích provinění proti pravidlům silničního provozu.

Žalobce dále namítá, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih. Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je dle žalobce přímo navázán na právní moc rozhodnutí o přestupku správního orgánu, a proto je sankcí za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69).

Další žalobní námitku žalobce spatřuje v tom, že jeho zmocněnec v odvolání výslovně žalovaného požádal, aby jej před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby případně mohl namítat podjatost oprávněné osoby. Této žádosti však žalovaný účelově vyhověl bezprostředně před vydáním svého rozhodnutí, čímž zmařil účel podání této žádosti, neboť sdělení o oprávněné úřední osobě bylo do datové schránky zmocněnce žalobce dodáno dne 11. 1. 2016 v 6:30:42 a napadené rozhodnutí pak bylo do datové schránky zmocněnce žalobce dodáno též dne 11. 1. 2016 v 11:10:39. Žalobce se pak s těmito písemnostmi seznámil prostřednictvím svého zmocněnce shodně dne 15. 1. 2016 v 17:20:03, kdy se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba. Tento postup žalovaného měl za následek to, že nedoplnil důvody svého odvolání, neboť vyčkával až na okamžik poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách. Žalobce tak byl zkrácen na svém právu vyjádřit stanovisko v odvolacím řízení a napadené rozhodnutí tak pro něj bylo

tzv. překvapivým rozhodnutím (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009).

Poslední námitkou žalobce je to, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgán vzal za zjištěné, že žalobce jel rychlostí 163 km/h po celé délce úseku 160. kilometru dálnice D1 ve směru na Brno, neboť videozáznam zachycuje jednaní žalobce na úseku dlouhém 100 metrů, na němž jel průměrnou rychlostí 163 km/h. Žalobce tak byl uznán vinným z přestupku většího rozsahu, než jaký mu bylo možné na základě podkladů rozhodnutí prokázat.

Pokud by zdejší soud dospěl k závěru, že žalobce nebyl výrokem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uznán vinným z přestupku v úseku dlouhém jeden kilometr, ale z přestupku, který se stal „někde“ v tomto úseku, namítá k tomu žalobce, že takto určené místo přestupku nelze považovat za dostatečně určité. Žalobci je známo, že v daném úseku se vyskytuje dopravní značení, které omezuje nejvyšší povolenou rychlost pod 130 km/h. Přitom ve výroku rozhodnutí o vině z přestupku musí být místo přestupku specifikováno tak konkrétně, aby bylo možné z něj jednoznačně dovodit, zda se přestupek stal v místě, kde platilo dopravní značení, na které je odpovědnost z přestupku navázána. To v daném případě znamená, že již z výroku musí být zřejmé, že žalobce překročil rychlost právě v tom místě, kde bylo možné jet maximálně 130 km/h, neboť právě od tohoto rychlostního limitu správní orgán počítal překročení rychlosti žalobcem. K prokázání tvrzené místní úpravy navrhuje žalobce provést jako důkaz ohledání místa. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42.

Závěry o souhrnném zjištění a tím způsobené nepřezkoumatelnosti pak lze vztáhnout též na údajný směr jízdy, neboť tato skutečnost nebyla správním orgánem přezkoumatelně zjišťována. Jako důkaz žalobce opět navrhuje provést ohledání místa.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že veškeré námitky a tvrzení, která jsou obsahem žaloby, uplatňuje žalobce poprvé až v žalobě. Žalovaný tak na tyto nemohl v odůvodnění svého rozhodnutí reagovat, přesto však žádný z žalobních bodů není důvodný.

V replice žalobce dodává, že napadené rozhodnutí absentuje jakékoliv úvahy, ze kterých by bylo možné dovodit, jak žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí napadené odvoláním je v souladu se zákonem. Dále dle žalobce není pravdou, že své námitky uplatnil poprvé až v žalobě, jelikož gró žalobní argumentace představuje rozvedení námitek, které žalobce uplatnil již v řízení prvního stupně.

III. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku Policie ČR, dálniční oddělení Velký Beranov ze dne 21. 1. 2015, oznámení přestupku sepsané na místě dne 21. 1. 2015,

v němž žalobce uvedl, že nesouhlasí s výše uvedeným a odmítl jej podepsat, dále úřední záznam o přestupku ze dne 21. 1. 2015, videozáznam z místa spáchání přestupku na CD, na němž je dne 21. 1. 2015 v 14:57 hod. zachyceno vozidlo reg. zn. s naměřenou rychlostí 163 km/h, dále ověřovací list č. 209/14 ze dne 16. 10. 2014, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 16. 10. 2014 do 15. 10. 2015, a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) potvrzující celkem 6 záznamů o přestupcích od roku 2012.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Dne 8. 4. 2015 v 9:00 hod. se ve věci konalo ústní jednání, ke kterému se žalobce bez řádné omluvy nedostavil. Téhož dne v 10:03 hod. bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno podání Ing. M. J., kterým doložil plnou moc k zastupování žalobce zároveň s omluvou zmocněnce z ústního jednání z důvodu účasti na jiném jednání ve stejnou dobu. Současně správnímu orgánu předložil písemné vyjádření k přestupku, v němž podal námitky týkající se kalibrace měřícího zařízení PolCam PC 2006, neboť lze předpokládat, že v mezidobí byly vyměněny pneumatiky. Dále zmocněnec žalobce projevil obavu o to, že v průběhu měření rychlosti byla použita funkce ZOOM a přední pneumatiky byly podhuštěny.

Správní orgán prvního stupně ve věci vydal dne 8. 4. 2015 rozhodnutí č. j. DOP/7326/2015/1236/2015-krejc, jenž bylo na základě odvolání zmocněnce žalobce zrušeno žalovaným rozhodnutím ze dne 29. 10. 2015, vydaným dne 30. 10. 2015, neboť prvostupňový správní orgán k podání zmocněnce žalobce ze dne 4. 4. 2015 nepřihlédl.

Správní orgán prvního stupně v novém rozhodnutí ze dne 23. 11. 2015, č. j. DOP/45497/2015/1239/2015-bdín, konstatoval, že k omluvě zmocněnce žalobce z ústního jednání konaného dne 8. 4. 2015 nepřihlédl z důvodu její opožděnosti. Námitku ohledně kalibrace měřícího zařízení nepovažoval za důvodnou s poukazem na projednávanou podobnou situaci Nejvyšším správním soudem pod. č. j. 3 As 9/2013-35. Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani po výzvě nedoplnil. Žalovaný v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, s právními předpisy, a dospěl k názoru, že podané odvolání není důvodné. Dle žalovaného správní orgán prvního stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad s požadavky zákonnosti. Spáchání přestupku žalobcem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu bylo na základě shromážděných podkladů spolehlivě zjištěno a prokázáno. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal s omluvou i ostatními návrhy a námitkami zmocněnce, které uvedl ve svém podání ze dne 8. 4. 2015.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Soud posoudil žalobní námitky žalobce a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

K jednotlivým žalobním námitkám:

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce primárně zpochybňuje, že byl v dané věci správními orgány náležitě zjištěn skutkový stav, přičemž poukazuje na pozbytí platnosti ověření rychloměru z důvodu výměny pneumatik, užití funkce ZOOM v průběhu měření a podhuštění pneumatiky. Dále pak žalobce namítá i vady výroku prvostupňového rozhodnutí a v neposlední řadě se domnívá, že byl krácen na svém právu namítat podjatost úřední osoby, která byla pověřena vedením odvolacího správního řízení.

Krajský soud k námitkám žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně provedeného měření rychlosti vozidla žalobce považuje za vhodné předeslat, že „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Zmíněný „stav bez důvodných pochybností“ lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011-115). Dále krajský soud odkazuje na rozsudek ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, kde uvedl, že „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv

zpochybňován.“ Také v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.

Ze správního spisu vyplynulo, že rychloměr byl ověřen Autorizovaným metrologickým střediskem. Spáchání přestupku žalobcem je dále patrné především z videozáznamu pořízeného zasahujícími policisty dne 21. 1. 2015. Z tohoto videozáznamu vyplývá, že rychlost vozidla žalobce byla v čase 14:57 hod. naměřena 163 km/h. Krajský soud došel zhodnocením relevantních částí správního spisu ke stejnému závěru jako správní orgány, tedy že v dané věci byl řádně zjištěn skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Podklady založené ve správním spise vylučují pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu. Pakliže by použitý rychloměr pozbyl metrologické vlastnosti, jak tvrdí žalobce, nedošlo by ke změření rychlosti jeho vozu a k zadokumentování předmětného přestupku. Žalobce ani jeho zástupce nejsou odborníky na měření rychlosti a uplatněné námitky po obsahové stránce nepřesahují rovinu vlastního tvrzení žalobce a zároveň zde nejsou další okolnosti, které by toto tvrzení byly způsobilé prokázat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 54/2017-41).

Krajský soud doplňuje, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Ve správním spisu se nachází vedle videozáznamu prokazující překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem i ověřovací list měřicího zařízení. Správní orgány se ve svých rozhodnutích zabývaly otázkou, zda žalobce předmětný přestupek spáchal, přičemž listiny založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku žalobcem (k tomu srov. např. již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, a dále rozsudek téhož soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35 atp.). Z provedeného dokazování žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly. Potenciální nepřesnost měření je navíc při rychlostech nad 100 km/h zohledněna v odchylce $\pm 3 \%$, kvůli níž správní orgán bez dalšího odečítá od naměřené rychlosti příslušnou hodnotu. To rychlost ve prospěch řidiče redukuje a umožňuje to reflektovat eventuální drobné technické nedostatky měření.

Žalobce se sice svými tvrzeními snažil zjištěný skutkový stav zpochybnit, jeho námitky však zůstaly v rovině ničím nepodloženého tvrzení, které je možno označit za zcela nevěrohodné. Kromě toho se jedná o „typizované“ námitky, dostatečně nepodložené konkrétními skutkovými tvrzeními a okolnostmi a v určitých modifikacích opakovaně bezúspěšně užívané žalobci, kteří jsou zastupováni zpravidla týměž zástupcem. Jak plyne z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, nečinnost žalobce ve fázi správního řízení či předkládání

„typizovaných“ tvrzení automaticky neznamená, že by se správní soudy nemusely jeho později formulovanými žalobními či kasačními námitkami vůbec zabývat. Je ale přirozené, pokud správní soudy při hodnocení věrohodnosti a důvodnosti takových typizovaných tvrzení vezmou v úvahu okolnosti, které jsou jim známe z jejich úřední činnosti. V takové situaci také nemůže být překvapivé, pokud „typizované“ námitky, na něž již v minulosti judikatura odpověděla, budou vypořádány velmi stručně, s ohledem na princip hospodárnosti řízení a často právě odkazem na předchozí judikaturu, která tuto „typizovanou“ námitku již dostatečně vypořádala. Je také logické, že takové námitky nebudou v mnoha případech způsobilé vyvolat pochybnosti o zjištění skutkového stavu věci v souladu s § 3 správního řádu. Nelze se též dost dobře vyhnout ani úvahám, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí, účelového jednání či dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla právě až po nabytí jistých zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních a soudních řízeních vystupovala (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016-31, nebo usnesení téhož soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 6 As 48/2016-20, a dále ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 130/2012-10, či některá z mnohých rozhodnutí Ústavního soudu, např. usnesení ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12). Nelze tedy ani správnímu orgánu prvního stupně vytýkat, že se s námitkami žalobce a jeho zmocněnce učiněnými ve vyjádření ze dne 8. 4. 2014 vypořádal zcela stručně.

K otázce případného „rozkalibrování“ v důsledku výměny pneumatik, která v tomto konkrétním případě ani nebyla prokázána, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, kdy stěžovatel namítal možné „rozkalibrování“ měřidla rovněž v důsledku výměny pneumatiky u měřícího zařízení PolCalm, vyslovil tento právní názor (bod 26): *„K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřícího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřistoupil. Měřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období.“* Obdobný závěr ohledně kalibrace ve vztahu k výměně pneumatik byl vysloven v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3As 9/2013-35: *„stěžovatel upozorňuje na nutnost shodných provozních podmínek (stejně pneumatiky) v době kalibrace měřícího zařízení a v době samotného měření. Ani tyto námitky nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodné. Městský soud správně dovodil, že právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřícího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována.“* Krajský soud ve shodě s uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu činí ten dílčí závěr, že v důsledku případné změny pneumatik služebního vozidla, v němž byl rychloměr zabudován, nemohlo dojít k chybnému výsledku měření, neboť případný vliv změny pneumatik je kryt přípustnou

odchylkou ± 3 km/h. Tedy uvedená žalobní námitka o nepoužitelnosti výsledku měření v důsledku pravděpodobné změny pneumatik není důvodná.

Námitku stran užití funkce ZOOM při měření rychlosti vozidla uplatnil žalobce pouze v rámci obecného tvrzení, dle kterého pojal podezření o užití této funkce, neboť žalobci policisté na místě sdělili, že použití funkce ZOOM může poznat pouze znalec. Pokud by tomu tak skutečně bylo, není soudu zřejmé, proč toto sdělení žalobce neučinil již přímo na místě kontroly do vyjádření se k přestupku v oznámení přestupku. Totéž platí o tvrzení ohledně podhuštěných pneumatik. Kdyby si žalobce povšimnul, že na vozidle se nacházely měkké přední gumi, zaznamenal by tento svůj poznatek opět v oznámení přestupku. Tato svá tvrzení žalobce ve správním řízení ničím relevantním nepodložil, proto je možno je považovat za ničím nepodložené spekulace, které je možno označit za zcela nevěrohodné.

Podle § 3 správního řádu mají správní orgány povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný i správní orgán prvního stupně, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že žalobce se předmětného dopravního přestupku dopustil.

Krajský soud se ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu aprobovanými žalovaným, že nebylo nezbytně třeba provádět důkazy navržené žalobcem ve správním řízení, tedy návodem k obsluze měřicího zařízení, vyžádáním písemného vyjádření provozovatele služebního vozidla policie o výměně pneumatik, zkoumáním videozáznamu znalcem a vyjádřením výrobce rychloměru o vlivu podhuštěných kol na zkreslení naměřené hodnoty rychlosti. Námitky vznesené žalobcem proti podkladům pro rozhodnutí nebyly skutečně natolik konkrétní, aby založily pochybnost o správnosti měření vozidla žalobce v situaci měření, které by pak musely být odstraňovány dalším dokazováním ve správním řízení.

Za tohoto stavu věci nebyla tvrzení žalobce způsobila vyvolat důvodné pochybnosti o průběhu skutkového děje a o správnosti měření rychlosti vozidla žalobce v daném místě a čase. Závěry správních orgánů mají v daném případě oporu ve správním spise a nebylo proto potřebné dokazování doplňovat.

Další okruh námitek žalobce se týkal nezákonnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť tento neobsahoval formu zavinění přestupku a počet uložených bodů za přestupek a místo spáchání přestupku nebylo dostatečně určité.

Soud se ztotožňuje s tvrzením žalobce, že prvostupňové rozhodnutí mělo obsahovat formu zavinění ve výroku rozhodnutí, neboť je pravdou, že prvostupňové rozhodnutí nesplňuje náležitosti stanovené ust. § 77 zákona o přestupcích. Podle dotčeného ustanovení platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11

odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Soud však musel zároveň posoudit, zda tato vada prvostupňového rozhodnutí může mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí je patrné, že správní orgán zavinění žalobce zkoumal, přičemž dospěl k závěru, že žalobce se přestupku dopustil z nedbalosti nevědomé. Namítaná vada řízení o přestupku by ke zrušení rozhodnutí žalovaného mohla vést jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí [např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 2003, č. j. 6 A 12/2001-51 (č. 23/2003 Sb. NSS)], tedy pokud by v jejím důsledku byl žalobce zkrácen na svých substantivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-41). Žalobce pocítuje újmu v tomto ohledu především z důvodu, že pokud bude žalobce účastníkem jiného řízení o dopravním přestupku, bude správní orgán při výměře sankce hodnotit též osobu žalobce z hlediska předchozích provinění a přestupek spáchaný v nevědomé nedbalosti by mohl být hodnocen ve prospěch žalobce. K tomu však soud poznamenává, že pokud správní orgány přihlíží k osobě pachatele dopravního přestupku, zejména k tomu, zda již v minulosti spáchal dopravní přestupek, zjišťují tyto skutečnosti z evidenční karty řidiče, v níž se u přestupků forma zavinění neuvádí. Soud tak dospěl k závěru, že neuvedení formy zavinění přestupku do výroku prvostupňového rozhodnutí nemohlo mít vliv na právní postavení žalobce a tím způsobit nezákonnost tohoto rozhodnutí.

K neuvedení bodového postihu do výroku prvostupňového rozhodnutí soud uvádí, že sice § 77 zákona o přestupcích stanovuje, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat druh a výměru sankce, nicméně § 11 odst. 1 téhož zákona taxativně vymezuje, že za přestupek lze uložit tyto sankce, a to napomenutí, pokutu, zákaz činnosti, propadnutí věci, zákaz pobytu. Zákon o přestupcích tedy nepočítá s uložením sankce bodovým postihem. Soud nerozporuje závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69, že bodový postih je trestem, ovšem dle názoru soudu nelze akceptovat argumentaci žalobce, podle níž je v přestupkovém řízení nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů, neboť nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku.

Dále soud připomíná ust. § 123c zákona o silničním provozu, dle jehož odstavce 1 řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamenaná v registru řidičů stanovený počet bodů.

Podle odst. 2 cit. ust. záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin, d) rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.

Jak tedy vyplývá z dikce zákona, sankce za přestupek spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení zaznamenává do registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, přidělování bodů však nespadá do pravomoci správního orgánu rozhodujícím o přestupku. Příslušný obecní úřad jako správní orgán, který provádí zápisu do registru řidičů, má k dispozici jako podklad pro rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů pravomocné rozhodnutí o přestupku, do něhož již nelze žádným způsobem zasáhnout (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, č. j. 11 A 107/2011-31). Pokud tato činnost není v jeho kompetenci, nemůže mu náležet povinnost tyto body žalobci udělovat. Až na základě nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku byly žalobci uděleny body, z povahy věci tak nelze tyto body obsáhnout taktéž ve výroku prvostupňového rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené tak ani správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepochybili, když neuvedli ve výroku svých rozhodnutí bodový postih žalobce.

Žalobce má dále za to, že nebyla zjištěna obligatorní náležitost výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – místo přestupku. Místo přestupku je v prvostupňovém rozhodnutí vyjádřeno takto: „... na dálnici D1, v 160 km, ve směru jízdy na Brno, k. o. Velká Bíteš...“ Jak zjistil soud ze správního spisu, takto označené místo spáchání přestupku se shoduje s označením v oznámení přestupku ze dne 21. 1. 2015 i úředním záznamu z téhož dne. Žalobce se domnívá, že byl uznán vinným z přestupku většího rozsahu (v úseku dlouhém kilometr), než jaké mu bylo možné na základě podkladů rozhodnutí prokázat.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-42, je „smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro

zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.“ Smyslem popisu skutku ve výroku je tedy to, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V daném případě je však dle krajského soudu místo spáchání přestupku stanoveno jednoznačně určitě a není třeba bližší specifikace místa. Pochybnosti, které by zakládaly nepřezkoumatelnost rozhodnutí, zde nenastaly. Skutek byl ve výroku vymezen dostatečně určitě a nehrozila zde záměna či pochybnost o kvalifikaci, která by zakládala nepřezkoumatelnost, neboť krom specifikace místa, je vymezen i čas, při kterém byla žalobci rychlost naměřena. Tyto údaje ve svém souhrnu nemohou způsobit zaměnitelnost s jakýmkoliv jiným přestupkem.

Pokud by se v daném úseku nacházelo dopravní značení, které omezuje nejvyšší povolenou rychlost pod 130 km/h, jak v žalobě tvrdí žalobce, tato skutečnost by vedla pouze k tíži žalobce, neboť by se v takovém případě jednalo o závažnější překročení rychlosti. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 111/2015-42 je na danou věc nepřiléhavý, neboť se jednalo o specifikaci místa při parkování. V takovém případě bylo určení přesného místa spáchání přestupku (nezaplacení poplatku za parkování) stěžejní, neboť uvedením ulice bez bližšího určení, nebylo dostatečně prokázáno, zda se vozidlo nacházelo na placeném či neplaceném úseku dané ulice.

Co se týče rozporování směru jízdy žalobce, že tato skutečnost nebyla správním orgánem zjišťována, soud opět odkazuje na oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 21. 1. 2015. Správní orgán prvního stupně neměl důvod o směru jízdy žalobce pochybovat, navíc za situace, kdy toto nebylo žalobcem, popř. jeho zmocněncem nikdy v průběhu správního řízení zpochybňováno. Směr jízdy žalobce je tedy z dokumentů založených ve správním spise dostatečně patrný, pročež lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 6 As 189/2016-24, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že uvedení směru jízdy měřeného vozidla „by nepochybně bylo vhodné. S ohledem na skutkové okolnosti to však Nejvyšší správní soud neshledává nezbytným. Skutek je totiž charakterizován celým komplexem použitých údajů, jehož součástí je též doba spáchání přestupku, která ve výroku napadeného správního rozhodnutí uvedena je. Kombinace údaje o místě (úsek pozemní komunikace, kde se měření provádělo) a času spáchání přestupku poskytuje v daném případě dostatečnou záruku, že nebude (a to ani v budoucnu) zaměněn s jiným stěžovatelským jednáním. Nelze přitom přehlížet, že v průběhu samotného správního řízení nebyl stěžovatel nijak zkrácen na právu na obhajobu, neboť směr jízdy jeho vozidla byl zřejmý z podkladů rozhodnutí shromážděných správními orgány, konkrétně z úředního záznamu policie (když nadto policisté stěžovatele po měření i zastavili a řešili s ním možnost

uložení pokuty v blokovém řízení). Podklady rozhodnutí tedy nabízely stěžovateli zcela jednoznačnou identifikaci jednání, které je mu kladeno za vinu, a nic mu nebránilo, aby tomu přizpůsobil svou procesní obranu.“

Konečně se krajský soud zabýval též námitkou žalobce, že byl zbaven možnosti namítat podjatost úřední osoby pověřené vedením odvolacího řízení. Dle ust. § 14 správního řádu je z provádění úkonů ve správním řízení vyloučena každá osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Účastník řízení může námitku podjatosti uplatnit, jakmile se o důvodech podjatosti dozví. Neučiní-li tak bez zbytečného odkladu poté, co se o důvodech podjatosti dozvěděl, k námitce se nepřihlédne. Dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.

Správní řád tedy neomezuje možnost uplatnění námitky podjatosti na některou z fází řízení a dokonce ani nestanoví striktní lhůtu, během níž je možno námitku podjatosti uplatnit. Soudní praxe se však ustálila na výkladu, že námitku podjatosti je z povahy věci nezbytné uplatnit před rozhodnutím správního orgánu ve věci samé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2 As 134/2011-200). Pozdější uplatnění námitky postrádá smyslu a o takové námitce již ani nelze rozhodnout. Krajský soud považuje za nesporné, že v dané věci požádal žalobce prostřednictvím svého zástupce o sdělení učiněné v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, která osoba je pověřena prováděním úkonů v odvolacím řízení. Žalovaný vyrozuměl žalobce (jeho zmocněnce) o tom, kdo je v dané věci pověřenou úřední osobou přípisem ze dne 8. 1. 2016, který byl sice zmocněnci žalobce odeslán dne 11. 1. 2016, avšak v souladu s ust. § 17 odst. 3 zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů byl zmocněnci doručen až okamžikem, kdy se zmocněnec, jakožto oprávněná osoba, přihlásil do datové schránky. Žalobce (jeho zmocněnec) se tedy s přípisem skutečně seznámil až dne 15. 1. 2015, tzn. tentýž den, jako mu bylo doručeno i samotné napadené rozhodnutí. Je tedy zcela zřejmé, že žalovaný neposkytl žalobci dostatečný prostor, během něhož by mu bylo umožněno na předmětné vyrozumění o oprávněné úřední osobě reagovat. Krajský soud ve shodě s žalobcem v této souvislosti shledává pochybení na straně žalovaného, neboť bylo na místě, aby žalovaný zmocněnci vyrozumění zaslal s dostatečným předstihem, a to i při zohlednění veškerých specifík doručování do datové schránky. Současně se však krajský soud nedomnívá, že by zjištěné dílčí pochybení žalovaného představovalo takovou vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak uvedl Ústavní soud v usnesení ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02 (U 19/31, SbNU 327), „samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit

pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoučelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.“ Důvody podjatosti však žalobce neuvedl ani později, a to ani v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Za daných okolností se tak jeví být předmětná žalobní námitka spíše účelovou, čemuž napovídá i skutečnost, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem Ing. M. J., který je osobou spjatou s projektem www.nechcipokutu.cz a jehož obstrukční procesní strategie jsou krajskému soudu z jeho úřední činnosti i z judikatury Nejvyššího správního soudu dobře známy.

Krajský soud připomíná, že mu nepřísluší nahrazovat rozhodování správních orgánů o námitce podjatosti, to však nic nemění na skutečnosti, že pokud by na základě tvrzení žalobce vzniklo důvodné podezření, že oprávněná úřední osoba byla ve věci podjatá, mohlo by takové zjištění vyústit v rozhodnutí o zrušení napadeného rozhodnutí krajským soudem. Pakliže však žalobce žádné konkrétní výhrady k oprávněné úřední osobě neuvádí, nespátňuje za daných okolností krajský soud důvod domnívat se, že by mělo mít pozdní zaslání vyrozumění o oprávněné osobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, to tím spíše za situace, kdy měl navíc žalobce možnost tyto informace kdykoliv zjistit nahlédnutím do spisu žalovaného (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2013, č. j. 5 Af 51/2013-44).

Taktéž není relevantní námitka žalobce, že z důvodu neposkytnutí informací o oprávněné úřední osobě žalobce, popř. jeho zmocněnec, neměl možnost doplnit odvolací důvody. Zmocněnci žalobce byla dne 30. 12. 2015 doručena výzva k doplnění odvolání ve lhůtě 5 dní od doručení této výzvy. Zmocněnec žalobce si tak byl vědom okamžiku, dokdy bylo možno blanketní odvolání doplnit. Pokud tak zmocněnec neučinil, připravil se o možnost přezkumu napadeného rozhodnutí na základě konkrétních odvolacích důvodů.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. srpna 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně